

Prolog

Tobiáš Masner zamyšleně bubnoval prsty o mahagonovou desku stolu a pomalu se probíral stohy ohmataných, pouze provázkem svázaných listů popsaných drobným kaligrafickým písmem. Sám pro sebe je nazýval knihami žoldnéřů. Studoval je snad po tisíci; obsahovaly jména mužů, jejich popisy, popisy věcí, které vykonali, popisy věcí, o nichž se věřilo, že je vykonali. Někdy bylo těžké odlišit, co je pravda, co smyšlenka a co záměrná lež. Ale i lež v sobě nesla informaci, protože byla vytvořena za jistým účelem. Otevřel nejsilnější složku v černých deskách. Už nějakou dobu tohoto muže považoval za svého člověka. V průběhu posledních měsíců do ní přiřadil tři další. Neměl důkazy, že se jedná o jednoho a téhož žoldnéře, spíš se opíral o intuici, o dojem, který si utvořil z desítek a stovek výpovědí cizích lidí, střípků údajů vytržených z kontextu, z informací, které pro něj nashromáždili jeho vlastní agenti. Odvrátil pohled od textu a podíval se před sebe, na knihovnu zabírající celou jednu stěnu jeho pracovny. Právě se rozhodl. Ten člověk byl sice extrémně nebezpečný, ale současně byl jediný, kdo by to mohl dokázat. Koniáš.

Kapitola první

Zakázka

V sále panovalo přítmí, ale dva velké pětiramenné svícny rovnoměrně osvětlovaly celý stůl. Ještě před pár lety mi nevadilo, kde a za jakých podmínek čtu, ale v poslední době mě ze studia při slabém osvětlení pálí oči a bolí hlava. Kniha se jmenovala „O původu druhů“. Koupil jsem ji od nóbl vetešníka, který z ní pravděpodobně nerozuměl jedinému slovu. Zaplatil jsem za ni třicet zlatých, a kdyby uměl trochu lépe smlouvat, dal bych mu i padesát. Na druhou stranu si možná on říkal něco podobného o mně. Ať tak či tak, pro nás oba to byl dobrý obchod. Otočil jsem stránku a dostal se na začátek další kapitoly. Kniha pojednávala o původu světa. Napsali ji společně dva učenci a každý z nich prosazoval jinou teorii. Jeden tvrdil, že se příroda vyvíjela postupně a plynule od jednoduššího ke složitějšímu, druhý byl přesvědčen, že historie světa je přerušovaná bezpočtem kataklysmat, která pokaždé přehodí běh života na jinou kolej. Bylo s podivem, kolik argumentů pro a proti dokázali ti dva školometi snést na jednu hromadu, aniž by vystrčili nosy ze svých pracoven. A jak obratně je dokázali používat. Dopil jsem pohár a mávl na hostinského, aby mi donesl celý džbán. Místní červené bylo opravdu dobré.

Vrzly dveře, do hostince vstoupil další host. Ze zvyku jsem ho přelétl pohledem. Malý, ostré rysy, špičatý nos, dlouhé šedivé

vlasly pečlivě učesané a napomádované. Otípoval jsem ho na účetního nebo advokáta, ale nebyl to žádný hlubokomyslný odhad, protože ve Fenidongu se machinacemi s penězi nebo zákony živí každý druhý. Fenidong je město s největší koncentrací bank na východ od Crambijského císařství. Jste šlechtic, vlastníte rozsáhlé pozemky, ale máte právě hluboko do kapsy a nedokážete splnit svou lenní povinnost? Zde peníze určitě seženete, samozřejmě po poskytnutí patřičných záruk. Nebo nemáte na financování soukromé lokální války? Fenidongští bankéři vám ochotně vyjdou vstříc. Co se týče světa vně hranic států sdružených v Obchodní lize, půjčí vám fenidongští peníze úplně na všechno, od financování Konventem zakázaného nekročarodějnictví až po objevitelské námořní expedice. Na území členů Ligy však musíte dodržovat zákony do puntíku, protože místní vojáci jsou nejlépe placení žoldnéři na světě a svou mzdu si zaslouží. Nebo musíte jet v tak špinavém a velkém podniku, abyste dokázali uplatit soudce, daňové výběrčí a důstojníky pořádkových sil. V praxi podobné uspořádání znamená, že se bez velkého nebezpečí můžete po setmění neozbrojeni procházet po většině fenidongských čtvrtí, ale pokud se náhodou připlujete do cesty některému z místních obchodních žraloků, bude z vás ráno krmení pro rybičky. Nebo pro psy.

Hospodský mi donesl nový džbán, počkal, až ochutnám, a odešel, až když jsem souhlasně kývl. Další výhodou zdejší spouřádanosti je, že v lepších podnicích nemusíte platit okamžitě, účet stačí vyrovnat až před odchodem. Začel jsem se do další kapitoly. Evolucionista se chystal vypořádat s kosterními pozůstatky prehistorických příšer, které se mu nehodily do krámu. Kdyby ti dva pánové chtěli, zavedl bych je na místo, kde by se s domněle vyhynulými draky setkali in natura.

„Pan Koniáš?“

Zvedl jsem pohled od knihy. V uctivé vzdálenosti rozpačitě přešlapoval advokát – účetní. Tvářil se trochu nejistě. Nedivil

jsem se. Nepatřím do jeho světa, dva metry vysoký chlap, kost, kůže a šlachy, nos přeražený tolikrát, že téměř ztratil původní tvar, k tomu vyzáblá dlouhá tvář zohyžděná starými i novějšími jizvami.

„Ano, to jsem já. A vy?“

Trochu sebou škulbl. Před časem mi jeden šikula nožem pošramotil hrtan. Přežil jsem, ale můj hlas na to doplatil a od té doby se raději vyhýbám zpěvu. Hlasitému hovoru také.

„Tobiáš Masner, jednatel advokátní firmy Masner a spol.“

„Posaďte se,“ ukázal jsem na židli na protější straně stolu, zavřel knihu a naplnil druhý pohár, který hostinský přinesl, abych si nepřipadal, že piji sám.

„Můžete nějak prokázat svou totožnost?“ pokračoval Masner.

Když se dostal na známější půdu, zněl jeho hlas jistěji a profesionálněji.

„Ne,“ odpověděl jsem.

Jeho profesionalita se rozplynula.

„Ehm, tedy, já – musím se přesvědčit, že jste to skutečně vy.“

„Jak jste mě tedy poznal, když si nejste jistý mou totožností?“ zeptal jsem se.

„Podle popisů jste... ehm, ehm, nepřehlédnutelný.“

Rozpaky si téměř šlapal na jazyk, ale nakonec z toho vybruslil docela dobře.

„Něco ve smyslu: na první pohled odporný a nebezpečný?“

„A-ano,“ souhlasil po krátkém zaváhání.

„Pak jsem to já.“

Po chvíli přemýšlení přikývl.

„Ano, jste to vy. Také se o vás říká, že máte poněkud zvláštní smysl pro humor.“

„A co po mně chcete?“ přešel jsem přímo k věci.

Knihu „O původu druhů“ jsem vzal v kabele čtrnáct dní, celou cestu přes Kujbyskou step, a neměl jsem čas do ní ani nahlédnout,

protože jsme vstávali za rozbřesku a uléhali po setmění. Po celou dobu jsem se těšil, až se do ní začtu. Neměl jsem chuť kazit si večer rozhovorem s napomádaným účetním kříženým s advokátem.

„Mám pro vás zajímavou obchodní nabídku. Celá záležitost je však poněkud komplikovaná a při jednání musí být kromě mě přítomni ještě další zúčastnění.“

„Jak jste mě našel?“ přerušil jsem ho.

„Už dlouho jsem pátral po někom, jako jste vy. Na vaši stopu mě přivedl pan Dautberg. Tvrdil, že se ve městě čas od času vyskytujete. Zaplatil jsem strážným u bran, aby mi, pokud se objevíte, poslali zprávu.“

Zřejmě došlo k nějakému omylu. V tiché poště, kterou se šíří informace o chlápčích podobného ražení, jako jsem já, se to stává poměrně často. Pokud Masner potřeboval vymahače dluhů, byl na špatné adrese.

„A co o mně prohlásil pan Dautberg?“ zeptal jsem se a podíval se Masnerovi přímo do očí. Nervózně se nadechl, ale pohled mi oplatil.

„Řekl, že jste mu pomohl vyřešit komplikovaný obchodní spor.“

„Pokud to řekl takto, ztrácíte se mnou čas. Potřebujete někoho jiného. Advokáta, obchodníka, zpravodaje nebo diplomata.“

„Řekl, že jste mu pomohl vyhrát obchodní válku.“

Tohle sedělo lépe. Byla to krvavá a složitá záležitost podobající se šachové partii s výměnou figur uprostřed hry.

„A naznačil částku, kterou za to zaplatil?“

Masner téměř neznatelně přikývl.

„V tom případě se možná dohodneme.“

Vyprázdnil jsem pohár. Masner se poprvé napil, vypadal teď o něco klidněji. Už ze mě nebyl tolik nervózní.

„Zítra ve dvě hodiny odpoledne v kanceláři naší firmy. Sídlíme na Velkém východním náměstí,“ navrhl.

Souhlasil jsem. Masner vstal, mírně se uklonil a s ulehčením se vzdálil. Nechal jsem přemítání o zítřejší schůzce na ráno a vrátil se k četbě.

* * *

Na schůzku jsem se nijak nestrojil. Připadalo mi, že můj pracovní oděv, třebaže se do vyšší společnosti příliš nehodil, bude pro jednání ideální. Kalhoty z jemné jelenice, které se pnuly kolem stehů, ale současně nijak neomezovaly v pohybu, nepromokavý tříčtvrteční kabát z buvolí kůže se zvonovitě rozšířenými rukávy kolem předloktí. Obvykle na každém zápěstí nosím pouzdra s vrhacími noži. Dnes jsem si je však nevzal a odložil jsem i bandalír se zbytkem svého ocelového arzenálu. Dýku v opasku a jeden nůž jsem si nechal, abych podpořil dojem ostrého chlápka s prázdnou hlavou. Ostruhy z jezdeckých bot jsem si sundal, jakmile jsem přijel do Fenidongu. Jejich cinkání mi šlo na nervy, navíc prozrazovalo každý pohyb. Na pohled bylo mé oblečení silně obnošené, téměř by se dalo říct odrané. Nebylo by mi proti mysli obměňovat šatník častěji, ale než jsem novou část oděvu upravil k obrazu svému – přizpůsobil ji výzbroji, uplynula pokaždé spousta času. Pouze košili jsem si koupil novou, v té jsem obvykle žádné důležité věci neschovával.

Než jsem vstoupil do luxusního sídla firmy Masner a spol., pořádně jsem si ho prohlédl. Byl to čtyřposchodový dům ve střízlivém stylu typickém pro městské státy Obchodní ligy. Bez zbytečného zdobením, ale zato důkladný a dostatečně reprezentativní. Dům byl postaven z přesně doléhajících leštěných žulových bloků, tenké spáry vyplňovala dekorativní tmavě červená malta. Velká okna v prvních dvou patrech byla zamřížovaná, s trochou štěstí by se dalo vyskočit ze třetího poschodí nebo s větším rizikem ze čtvrtého přeskočit na strom a po něm slézt dolů. Nejbližší

dům stál sotva deset metrů daleko a zkušený člověk by s pomocí lana se zlodějskou kotvou dokázal snadno přelézt na jeho střechu. Neměl jsem k podobné opatrnosti žádný důvod, ale když si rádoby počestní obchodníci chtějí najmout člověka, jako jsem já, je dobré být obezřetný.

Zaklepal jsem na dveře. Po čekání, které přesně odpovídalo honosnosti domu, mě přivítal vrátný v elegantní černé uniformě se stříbrným zdobením. Nejmenším mrknutím oka nedal najevo nelibost nad svým zevnějškem a bez dalšího otálení mě uvedl do salónu ve třetím patře. Masner a celá sešlost už na mě čekali.

„Pan Koniáš,“ ohlásil mě vrátný.

Dveře byly vysoké a prošel jsem jimi bez předklánění. Stěny salónu obložené světle mořeným jasanovým dřevem opticky zvětšovaly místnost, kromě centrálního velkého stolu, několika konferenčních stolků a množství židlí zde nebyl žádný další nábytek. Velká okna, sahající od podlahy až ke stropu, propouštěla i v pošmourném dni dostatečné množství světla, a lampy zůstávaly zhasnuté. Salón vypadal jako ideální místo pro dlouhá jednání a uzavírání obchodů. Neutrální, střízlivé a důvěryhodné prostředí. Kromě Masnera zde byli ještě tři další muži. Malý tlustoch s neúměrně vypouklým břichem v saténové černé vestě s masivním zlatým řetězem, asketicky vyhlížející holohlavec a elegantní, mírně prošedivělý chlapík oblečený podle poslední módy v hedvábné košili s nabíranými rukávy. Přiměřeně svalnatý krk obepínal dokonale naškrobený bílý nákrčník, poslední dojem ženskosti rozptýlila silná stehna v těsných tmavých kalhotách. Možná příslušník místní smetánky a elegán, ale pravděpodobně to uměl i v sedle a se zbraní v ruce. To u obchodníků není obvyklé. Tlustoch a holohlavec si mě přeměřili bez jakékoliv změny výrazu, elegán se na okamžik zatvářil překvapeně, ale potom se zdálo, jako by se mu trochu ulevilo.

„Pan Koniáš,“ představil mě Masner ještě jednou a po řadě ukázal na své společníky.

„Pan Guiny – bankéř, pan Hatovu – rejdař, Jeho Excellence pan Valer – fenidongský guvernér.“

Pokud to byla pravda, ocitl jsem se ve velmi vybrané společnosti. Guiny vlastnil největší banku ve městě a kontroloval obchod s obilím v polovině států Ligy, Hatovovi patřila jedna z největších obchodních flotil. Valer byl sice jen volený úředník, ale stála za ním byrokracie celého Fenidongu, ze zákona velel městským gardám a k tomu všemu byl ještě velmi bohatým člověkem. Alespoň pokud jsem slyšel.

„Pánové, zasedněme ke stolu a začněme jednat,“ pobídl nás Masner.

Sám se posadil a rozložil před sebou velkou a podrobnou mapu. Na první pohled bylo patrné, že na svém území není žádné ořezávátko, spíš ostrý borec v ringu.

Asi tři hodiny jim trvalo, než mi vysvětlili, o co vlastně jde. Někdy jsem měl pocit, že si sami mezi sebou ujasňují stanoviska a vrací se k dávno vyřešeným sporům. Bylo zajímavé pozorovat, jak jeden druhého opatrně hodnotí. Nejvíc nad věcí se zdál Valer. Příliš jsem do debaty nezasahoval a tvářil se, jako by mi polovina záležitostí unikala. Usoudil jsem, že mi vůbec neuškodí, pokud mě budou považovat za nevzdělaného a přiměřeně tupého žoldáka. Z dlouhé diskuse jsem pochopil, že až dosud v celém podniku utopili nejméně sto padesát tisíc zlatých. To mi vyrazilo dech. Já sám jsem kupodivu velmi bohatý člověk. Moc toho nepotřebuji a pokud se nechám najmout, vyžaduji za svůj čas přiměřenou odměnu. I když někdo by možná o slůvkou přiměřená polemizoval. V bankách, v obchodních podílech a nemovitostech mám po celém kontinentě uloženo zhruba padesát tisíc zlatých. Přibližně stejnou cenu má velké šlechtické léno. Sto padesát tisíc byla neskutečná částka. V životě jsem neslyšel o tak

gigantické obchodní transakci, snad jen crambijský císař může operovat s ještě větším množstvím peněz.

„Pánové, rozumím tomu správně?“ přerušil jsem jejich diskusi. „Chcete po mně, abych zorganizoval karavanu tisíce lidí, provedl je přes území států Ligy, dále skrze Marmocké knížectví, Dabavii, Ryžské hrabství a Vovenské svobodné panství. Potom s nimi mám obejít Kežské moře a Kežské stepi a pomoci jim usadit se tady.“

Zabodl jsem prst do místa na mapě, kde bylo drobným písmem napsáno: *Hic sun leones*¹.

Území, o které se jednalo, však nebylo úplně neznámé. Nápis znamenal, že oficiálně si na zem zatím nikdo nedělá nárok. Samozřejmě kromě místních obyvatel, divokých kočovníků, kterých se však nikdo na nic neptal.

„A za to mi zaplatíte deset tisíc zlatých, deset za každého člověka.“

Rejdař Hatovu se na mě znechuceně podíval.

„A takovému člověku máme svěřit dokončení celého podniku? Vždyť si ani nedokáže zapamatovat pár věcí!“

Než jsem stačil nasadit uraženě výhružnou masku, zareagoval Valer.

„Nezapomeňte na jeho doporučení. Zachránil Dautberga v okamžiku, kdy už ho všichni odepisovali. Možná se nevyzná v obchodních jednáních, ale nepochybně je mistr akce a taktiky, že, pane Koniáši,“ podíval se na mě oceňujícím pohledem.

... a strategie, k tomu se slušně vyznám v travičství a přírodovědě obecně, dodal jsem v duchu, ale nahlas jsem zahuhlal jen souhlasné ‚huhuh‘.

„Můžete, prosím, naše ujednání zopakovat?“ obrátil se Valer na Masnera.

¹ „Zde jsou lvi.“ – ve starých mapách podobně oblíbené jako „Terra incognita“ = „Země neznámá“

Hatovu mě stále pochybovačně pozoroval.

„Skutečně dostanete deset zlatých za hlavu,“ začal Masner, „ale jen pokud budou splněny následující podmínky. Za první, osadníků bude minimálně tisíc. Pokud jich bude jen devět set devadesát devět, nezaplatíme vám ani měďák. Za druhé, odměnu vám vyplatíme až poté, co budou oseta pole o výměře nejméně dvou set hektarů a na místě se narodí nejméně dvacet dětí. Je to jasné?“

Přikývl jsem.

„A co když bude osadníků pět tisíc, dostanu padesát tisíc zlatých?“

Muži se po sobě udiveně podívali. Zřejmě jsem je překvapil svou dokonalou znalostí násobilky.

„Ne,“ řekl Masner, „pro nás je důležité, aby jich tam bylo tisíc a víc.“

„Dobře,“ souhlasil jsem. „V tom případě chci dvanáct zlatých za hlavu.“

„Uvědomujete si vůbec, o jaké částce je řeč?“ vybuchl znovu Hatovu.

Moc dobře jsem si to uvědomoval. Jsou místa, kde vás zabijí za pět stříbrných, za sedm vás umučí a za deset to bude trvat celý den. Nejdražší vražda je v Juvinallu a to jen proto, že vrah musí po práci rychle utéct z dosahu tamější výkonné jurisdikce. Za dvanáct tisíc se dá zorganizovat vyhlazení celého národa. Otočil jsem se k oknu a potom na rejdaře. V průběhu odpoledne začalo venku pršet, v salóнку se setmělo a nejsvětlejší věc v okolí byla jeho lesknoucí se pleš.

„Je to poprvé, kdy mě někdo platí podle počtu živých, většínou to bývá naopak. Ale pro vaši informaci, mrtví jsou dražší než živí. Jednou mi nabídli pět tisíc. Za jednoho člověka.“

Muži se po sobě navzájem podívali. Zřejmě na chvíli zapomněli, že nejsem obchodník, ale někdo úplně jiný. Nelhal jsem. Ty peníze jsem si však nevydělal, protože můj cíl byl profesionál

z branže a téměř mě zabil. Později už jsem nikdy takovou práci nepřijal.

„Já jsem pro to, abychom panu Koniášovi vyhověli. Řekl bych, že je pro nás ten pravý člověk a určitě si svou odměnu zaslouží,“ řekl do ticha bankéř Guiny a poprvé se na mě přímo podíval.

Kdyby nebylo šedých pichlavých očí, vypadal by jako tlustoučké dobrosrdečné prasátko.

„Pánové, vyjádřete se prosím,“ pobídl ostatní Masner.

Ani se moc neošivali a souhlasili. Dautberg o mně musel skutečně napovídat spoustu pěkných věcí.

„Tím bych považoval toto jednání za ukončené. Já jediný zůstanu s panem Koniášem v kontaktu a vás budu o stavu věcí průběžně informovat, přesně podle našich ujednání,“ řekl Masner.

Zřejmě fungoval jako zprostředkovatel.

„Ještě jsme neskončili,“ řekl jsem.

„Ech?“

Oči všech zrcadlily jeden velký otazník, jen Guiny se tvářil, že mi rozumí.

„Chci zálohu; při každém obchodě, který uzavřu, chci zálohu.“

Guiny se uchechtl. On takovou reakci čekal a já jsem nechtěl vypadnout z obrázku, který si o mně udělal.

„Samozřejmě. Kolik byste si tak představoval?“

„Sto zlatých. Jsem zvyklý každý dobrý obchod pořádně oslavit.“

„Vystavím vám šek a vy mi podepíšete směnku. Šek vám proplatí v kterékoliv místní bance.“

„To bude jeho nejsnadněji vydělaná stovka,“ zamumlal polohlasem Hatovu. „Práskne do bot.“

Gumy zavrtěl hlavou.

„Neřekl bych, že by se pan Koniáš kvůli mizerné stovce vzdal naděje na dvanáct tisíc. A kromě toho, státy Ligy jsou nejpříjemnějším místem k utracení peněz, že ano. Pokud by mou stov-

ku zpronevěřil,“ zvolenému slovu se Gummy pobaveně zašklebil, „už nikdy by se zde nemohl cítit tak pohodlně jako dosud.“

Měl pravdu, ale současně si věřil, protože sto zlatých není až tak málo peněz. Drobný řemeslník si vydělá dvě zlatky týdně. Pokud je skutečně dobrý.

„Večer u Pelikána,“ sykl jsem Masnerovi do ucha, když jsem odcházel

* * *

Venku mě přivítal čerstvý vzduch a pocit nebezpečí. Nerozhlížel jsem se, vybral si cestu podél jedné strany náměstí a držel jsem se těsně u stěny. Oproti tmavé zdi jsem v šeru poskytoval jen mizerný cíl. Profesionál by takovou ránu neriskoval a amatér by se netrefil. Alespoň jsem v to doufal. Procházel jsem ulicemi a snažil se zjistit, zda jsem sledován. Bylo to obtížné, protože Feni-dong je město obchodníků a i po setmění je na ulicích rušno. Nakonec jsem si vybral hostinec, kde jsem svým vzhledem nebudil příliš velký rozruch. Postavil jsem se k baru, objednal si pohár svařeného vína a čekal jsem. Podnik byl útulný, hospodský se na mě sice neusmíval, ale víno měl dobré. Na hřebíčku nešetřil a skořice byla čerstvá. Zanedlouho po mně vstoupil další muž, dal si pivo s něčím k snědku. Podle mozolnatých bříšek prstů jsem ho odhadl na tkalce. Můj chlapík si dal na čas. Odhalil jsem ho podle rychlého pohledu, kterým přelétl sál. Zřejmě si nebyl jistý, jestli jsem mu ve tmě náhodou neproklouzl. Menší, štíhlý, pohyboval se rychle a trhaně, jako by byl neustále trochu nervózní. Mám hodně nepřátel, proto sledování nemuselo mít s dohodou, kterou jsem právě uzavřel, nic společného. Na druhou stranu však na náhody a shody okolností příliš nevěřím. Abych se ujistil, změnil jsem rychle dvakrát po sobě lokál. V druhém se neobjevil, ale ve třetím ano. Sledovali mě tedy ve dvou, protože

kdyby jich bylo víc, vystřídali by se všichni. Nejráději bych se podíval, kdo je zaměstnává, ale nechtěl jsem zmeškat schůzku s Masnerem. Ztratil jsem se jim v nevěstinci. Jako vždy jsem musel šlapce zaplatit dvojnásobnou taxu, aby se mnou vůbec šla na pokoj, ale zato jsem jí nepotřeboval vyhrožovat, když jsem po ní chtěl, aby se hodinu nevracela dolů do sálu. Tohle byla výhoda mé vizáže. Z pokoje jsem vylezl oknem, po okapu vyšplhal na střechu, přeskočil na vedlejší dům a potom slezl do sousední ulice.

U Pelikána měli mizerné jídlo, ještě horší víno a nehorázně vysoké ceny. Hosté platili za soukromí. Stoly stály daleko od sebe v polouzavřených kójích, čtyři lampy s přiškrcenými knoty poskytovaly sotva tolik světla, aby člověk nezakopával o schody. Uprostřed místnosti bylo nízké pódium, na kterém nepřetržitě hrál slepý harmonikář. Špatně, avšak jeho produkce měla svůj účel – v nakřáplém disharmonickém zvuku rozladěného nástroje vás od vedlejšího stolu nemohl nikdo zaslechnout. Se sebezapřením jsem vypil první pohár vína a pomalu a opatrně jsem ulizoval z dalšího. Víno chutnalo mírně olejovitě, jako by ho přechovávali v sudcích od rybího tuku. Masnera ke mně přivedl sám majitel podniku. Svou lysou hlavou a ohromným, voleti se podobajícím prověšeným podbradkem ze všeho nejvíc připomínal pelikána.

„Takové víno můžete nalévat jen tady, ve Fenidongu,“ řekl jsem mu.

„Proč?“ zeptal se zvědavě

„Protože jinde by vás za to oběsili na nejbližším stromě.“

Majitel se nahlas rozesmál a ještě cestou zpátky k výčepnímu pultu se pobaveně uchechtával. Postavil jsem před Masnera pohár a nalil mu. Ať si také uvědomí, že obchodní jednání někdy není žádný med.

„Nechápu, proč jste před mými společníky předstíral, že jste poloviční idiot. Vlastně jsem vás vybral já a teď to na mě vrhá špatné světlo,“ začal přímo.

Pokrčil jsem rameny. „Pokud mě podcení, neuškodí mi to.“
Překvapeně se na mě podíval. „Vy jim nedůvěřujete?“

„Když se jedná o dvanáct tisíc zlatých, nemůžete věřit nikomu.“

„A mně důvěřujete?“

„Ano.“

„Proč?“

„Protože vy jste se mnou v přímém styku. Víte, co jsem zač, co umím. Vy se mě podfouknout nepokusíte.“

Masner se zatvářil nepřítomně a bezmyšlenkovitě se napil vína. V prvním okamžiku to vypadalo, že mě poprská, nakonec se však ovládl. Chvíli si nevěřicně pohár prohlížel a potom ho odstrčil.

„Máte pravdu,“ přítakal, „ale stejně nebezpečný jste i pro ostatní.“

„Jenomže oni si to neuvědomují.“

Chvíli jsme seděli a probírali se každý vlastními myšlenkami. Slepý hudebník začal další melodii. Měla to být tklivá píseň o dívce, které její milý odešel do války, ale v jeho podání to znělo jako bryskní pochod elitních jednotek královské gardy. Hraný totálně opilým orchestrem.

„Chci vědět víc o pozadí. Proč to vlastně podnikáte, proč je celá záležitost tak choulostivá a proč na to potřebujete někoho, jako jsem já,“ řekl jsem a napil se.

Můj jazyk nebyl tak zpovytaný jako Masnerův a dokázal jsem víno spolknout jen s mírným zašklebením.

„Chtěl jsem se o všem zmínit už odpoledne, ale když jste se rozhodl pro svou roli...“ nechal větu vyznít do ztracena a až po chvíli pokračoval. „Začíná nás tady být hodně, mám na mysli obyvatele států Obchodní ligy. Území nestačí, v poslední době se stáváme nesoběstačnými v produkci obilí i dalších potravin. V době míru žádný problém, protože našima rukama prochází většina obchodované pšenice. Ale v době války můžeme být

v krátké době velmi rychle vyhladověni. Stačí, aby jediný z vládců, přes jehož území karavany procházejí, zakázal průchod nebo zabavil náklad.“

„Crambijský císař vás nemá rád a jeho prsty jsou dlouhé. Karavanní stezky vedou buď přímo říší, nebo přes území jeho vazalů. Řekl bych, že ani žádný nezávislý baron nebo hrabě, který sousedí s Impériem, by mu nemohl odepřít takovou službu,“ doplnil jsem.

„Přesně tak,“ přitakal Masner. „Potřebujeme expandovat do oblastí vzdálených od Císařství, ale naše zákony nedovolují ozbrojené rozšiřování území. Byla to jedna z nejdůležitějších podmínek smlouvy, která vlastně vznik Ligy umožnila. Pokud bychom tak učinili, přestal by se na nás vztahovat Válečný zákon Konventu.“

„To si nemůžete dovolit,“ souhlasil jsem, „bylo by po politické rovnováze a vaše území by si rozparcelovali okolní samostatní vládcové. Samozřejmě, podle pokynů crambijského císaře.“

Masner přikývl.

„Před padesáti lety jsme byli slabí a museli jsme tančit, jak naši sousedé pískali. Podle smlouvy získáváme nárok na volné území jen v případě, že tam vybudujeme stálou kolonii. Podle definice se kolonie stává stálou, pokud má nejméně tisíc obyvatel, k tomu osetá pole o výměře nejméně dvou set hektarů a narodilo se tam minimálně dvacet dětí.“

„Proto ty podmínky.“

„Ano,“ přitakal Masner.

„A proč je takový podnik lukrativní pro vás?“ zeptal jsem se.

Masner zaváhal, asi se mu nechtělo ven s něčím, co považoval za obchodní tajemství.

„Podívejte,“ řekl jsem, „tohle je práce na dlouhou dobu a vypadá velmi nebezpečně. Pokud se nedozvím úplně všechno, jdu od toho. Obejdu se i bez vašeho zlata. Už teď tady něco nehraje.“

Než jsem se sem dostal, musel jsem se zbavit dvou chlápků, kteří se na mě pověsili.“

Lhal jsem a říkal pravdu současně. Chtěl jsem tu práci jako nic jiného na světě. Ještě nikdy jsem se neúčastnil něčeho tak velkého a tvůrčího. Roky jsem se toulal sem a tam a živil se vším, co se naskytlo. Doprovázel jsem karavany, řídil jsem dvě výzkumné expedice, na čas jsem se nechal najmout jako žoldák, pracoval jsem pro nejrůznější strany jako agent, vyzvědač, kurýr, provedl jsem pár velkých krádeží na objednávku. Většinou to byla dost špinavá práce a umírala při ní spousta lidí. Nikdy nebylo podmínkou vyplacení žoldu narození dvaceti dětí a osetí polí.

„Zabil jste je?“

Masner vypadal polekaně, okamžik jsem netušil, o čem mluví, a až po chvíli mi došlo, že mu na srdci leží osud těch dvou stopařů. Zřejmě skutečně patřil k poctivcům, kteří nemají vazby na podsvětí a obejdou se bez obchodních vražd a válek.

„Ne, ztratil jsem se jim.“

S úlevou si oddechl.

„To je dobře, musel byste okamžitě odjet. Ale vrátím se k naší záležitosti. Rada guvernérů si je samozřejmě vědoma situace Ligy. Už před lety byl prosazen zákon, který má napomáhat rozšiřování našeho území. Podle tohoto zákona každý, kdo se přičiní o vznik jakékoliv stálé kolonie, získá třicetiletou výjimku z daní z veškerého podnikání v kolonii a obchodu s ní. Přemýšlím o tom od doby, kdy jsem nastoupil do firmy svého otce. Vypipal jsem ten projekt od samotných prvopočátků až do dneška. Neumíte si představit, jak to bylo všechno složité a nákladné, kolik jednání jsem musel zorganizovat a absolvovat! Ve hře je spousta hráčů s protichůdnými zájmy, neustále se mi všechno rozpadávalo pod rukama, jeden den jsem uzavřel dohodu a druhý den z ní byl jen cár papíru. Až teď se mi podařilo sladit všechno

dohromady. Síť, kterou jsem upletl, je však příliš slabá a dlouho nevydrží.“

Masner byl účetní, advokát a obchodník, ale z jeho slov teď číselna touha a osobní zaujetí. Mluvil jako kněz a vypadalo to, jako by to nedělal jen pro peníze. Napadlo mě, jestli by mu takový podnik nemohl zlomit vaz.

„A jak to vypadá s rentabilitou? Sto padesát tisíc zlatých je obrovská částka, a ještě se zvětší. Musíte si být zatraceně jisti, že se vám to vyplatí.“

Souhlasně přikývl.

„Před deseti lety bych řekl ne. Ale dnes jsou státy Ligy přeplněny bohatstvím. Dlouho nebyla válka, obchody vzkvétají, v bankách je moře kapitálu, který jen čeká na to, aby byl investován. Pokud se nám podaří otevřít cestičku, půjdou za námi všichni.“

Pro Masnera bylo založení kolonie možná víc než pouhý obchod, který má přinést zisk, ale počítat nezapomínal.

„Pokud je to tak výnosná věc, hrozí největší nebezpečí od konkurence. Až bude hrubá práce hotova, všichni se budou chtít přizivit a pokusí se vás odstavit od vesla,“ řekl jsem.

Masner sáhl po své sklenici s vínem, ale potom ji zase odsunul.

„Poněkud selsky řečeno, ale je to tak. Celý podnik je velmi riskantní a nákladný. Všechno je sice právně podchyceno, ale na čí jména bude kolonie zaregistrována, bude v samotném závěru záviset i na vás. Podle zákona musí být při oficiální registraci kolonie u Pozemkového soudu přítomni lidé, kteří se zakládání fyzicky účastnili. Ti potvrzují, že byli najati právě panem A. Tomu je pak kolonie připsána, a až poté získává zákonem dané výhody. Samozřejmě, že s vámi uzavřeme smlouvu v náš prospěch, ale bude to jen smlouva. A pokud je ve hře dostatečné množství peněz, má každá dohoda pouze cenu mzdy, kterou zaplatíte padělateli. Jestliže byste po úspěšném návratu prohlásil, že jste pracoval například pro pana B, a doložil to důvěryhodnými do-

kumenty, způsobilo by to velké problémy a nejasnosti. Následovalo by vyšetřování řízené přímo guvernéorskou radou.“

„A samozřejmě obchodní válka,“ doplnil jsem ho.

„Ano.“

„Předpokládám, že nebudu jediný, kdo bude svědčit u Pozemkového soudu.“

„Správně. Jeho Excellence guvernér Valer, bankéř Guiny, rejdař Hatovu a já jsme společníci. Každý z nás musí mít vlastního zmocněnce.“

„A kdo bude zastupovat vás?“

„Vy.“

Svým prohlášením mi vyrazil dech.

„Nechápu. Lidé z vaší branže obvykle nedůvěřují nikomu. Vůbec mě neznáte, proč mám být já vaše klíčová karta ve hře?“

Masner se mi podíval do očí.

„Nemám syna, kterému bych mohl tento úkol svěřit. Už před pěti lety jsem byl připraven rozběhnout celý podnik, ale nedokázal jsem najít člověka, kterému bych důvěřoval. Zkušeného, inteligentního a čestného.“

Obočí mi vylétlo tak vysoko, až jsem se bál, že ho už nikdy nedostanu dolů.

„Čestného?“ opáčil jsem. „Jsem čestný jen občas, a to ještě pouze pokud se to hodí. A ujišťuji vás, že tohle pochlebování vám neušetří ani zlatku.“

Masnera mé výhrady nijak nezneklidnily.

„Kdo bude zastupovat vaše společníky?“ zeptal jsem se.

Pokrčil rameny. „Předpokládám, že to budou jejich nejbližší příbuzní. Pokud jde o opravdu velké peníze, je příbuzenství považováno za nejlepší záruku nezkorumpovatelnosti.“

„Pěkný nesmysl,“ zašklebil jsem se. „Zlákat víc než tisíc lidí k podobnému dobrodružství určitě nějakou dobu potrvá. Počítáte s tím?“

„Ano, začal jsem s tím už před několika týdny. Většina farmářů už je na místě. Táboří v Mitchově údolí a pár mých lidí na ně dohlíží.“

„Zítřka se tam pojedou podívat, abych věděl, co a jak. Potom se zastavím u vás. Můžete mi dát nějaké doporučení, aby se na mě vaši muži nedívali skrz prsty?“

„Ano, průvodní dopis. Zítřka vám ho pošlu po poslíčkovi.“

To bylo prozatím všechno, co jsem od Masnera potřeboval.

Masner odešel první, bylo zbytečné, aby nás někdo venku viděl pohromadě. Po chvíli jsem zaplatil za víno a následoval ho. Venku mezitím sprchlo, v kalužích a na vlhké dlažbě se odrážela světla oken a velkých olejových lamp veřejného osvětlení. Bylo pozdě, poslední chodci spěchali, aby se dostali do tepla svých domovů. Napůl bezcílně jsem se potuloval ulicemi a jen pomalu jsem se blížil k hostinci, kde jsem bydlel. Celá záležitost, jak mi ji Masner právě vylíčil, vypadala nepřehledně, složitě a nebezpečně. Příliš mnoho lidí hrálo o příliš mnoho peněz. Věděl jsem, že pokud práci vezmu, zapletu se do pavučiny, ze které nebude jednoduché se vymotat. Zastavil jsem se na Malém západním náměstí a opřel jsem se o sloup. Přes náměstí prošla trojice městských žoldnéřů ve službě. Jeden z nich si mě zvědavě prohlížel, ale nakonec mě nechal na pokoji. Jejich dlouhé kožené kabáty ke kolenům při pohybu charakteristicky vrzaly, na ramenu a klopách límců se stříbrně leskly kapky vody. Opět se rozpršelo, voda mi stékala po tváři za límec, začala mi být zima. Okno ve třetím patře domu naproti zesvětlalo a potom zase potměnělo, jako by někdo zakryl zapálenou lampu. Za záclonou se něco pohnulo, rozeznával jsem tmavou siluetu stojícího člověka. Dům byl velký a připomínal donjon, malou pevnost začleněnou do městské zástavby. Na velkých dvoukřídlých dveřích ozdobených černým kováním svítil stříbrný znak Haurského klanu. Ve státech Ligy a v celém Crambjijském císařství po Velké vál-

ce moc skutečných čarodějů nezůstalo. Jednotliví panovníci i byrokratické vlády městských států omezují kouzelnické klany nej-různějšími diskriminačními zákony a ze spousty míst je zcela vypověděli. I haurští čarodějové jsou spíš řemeslníci než kouzelníci, specializují se na výrobu zámků, pokladen, trezorů a nedobytných dveří. Ve městě přeplněném zlatem jim obchody jen kvetou. Zlí jazykové nebo lidé, kteří se vyznají, tvrdí, že ještě víc vydělávají na pastech a nástrahách. Ale to se říká jen po straně, a kdybyste chtěli ceník podobných výrobků, dívali by se na vás jako na nebezpečného blázna. Pravděpodobně by vás zanedlouho našli někde ve škarpě s podříznutým hrdlem.

Přestal jsem znervózňovat hlídače za oknem a raději zamířil přímou cestou k hostinci, kde jsem právě bydlel. Když jsem vstoupoval do domu, uvědomil jsem si, že tu práci vezmu. Vlastně jsem to věděl už od chvíle, kdy mi Masner se svými společníky objasnili všechny podrobnosti. Majitel hostince i jeho žena spali; na čistém výčepním pultu jsem pod proutěnou ošátkou objevil tučtí krajíců chleba, pár plátků studeného uzeného a vedle stál plný džbán vína. Má večeře a něco na chuť. Víno jsem svařil a se džbánem v jedné a ošátkou v druhé ruce jsem pomalu stoupal po schodech. Třetí, pátý a desátý jsem překročil. Hlasitě vrzaly a já jsem se někomu, kdo mi nechal večeři na stole, nechtěl odvděčit nočním probuzením. Zastavil jsem přede dveřmi do svého pokoje a jemně do nich strčil. Nezamykal jsem, ve Fenidongu nikdy nezamykám. Obvykle u sebe nenesím tolik peněz, aby stálo za to je ukrást. Vstoupil jsem do pokoje. Dole v sále hořela „věčná“ svíčka, a teď jsem se najednou ocitl v absolutní tmě. Alespoň mým očím to tak připadlo.

Ve vzduchu se vznášel zápach zvětralého piva. Zatajil jsem dech. Pivo piji, jen když není nic jiného. Vzpomněl jsem si na dva chlápky, kteří mě sledovali. Ve tmě se něco pohnulo, instinktivně jsem před sebe chrstl horké víno, vzápětí někdo

bolestně zasyčel. Ukročil jsem do strany a přikrčil se, po tváři mě pohladil závan vzduchu, současně jsem zahlédl záblesk ocelového ostří. Stál přede mnou a málem mě dostal. S bradou přitisknutou na prsa jsem se mu vrhl po nohách, chytil oba jeho kotníky současně a ramenem ho srazil na zem. Než se stačil vzpamatovat, udeřil jsem ho pěstí do rozkroku. Zachrčel a zmlkl. Můj zrychlený dech přerušilo tiché šustění ocele třené o kůži. Někdo se právě snažil vytáhnout z pochvy můj vlastní meč! Zvedl jsem židli a mrštil jí do kouta, kde jsem zbraň nechal. Vykřikl, ale současně mě tvrdá rána do ramene srazila k zemi. Nebyli dva, ale tři! Kdyby mě trefil do hlavy, měl bych smůlu. Překulil jsem se, obušek udeřil podruhé a zasáhl jen zem. Zaklel, slyšel jsem, jak se opět dlouze rozmachuje. Amatér. Pomohl jsem si levačkou, přetočil se na bok a vleže ho kopl do nohy. Chtěl jsem zasáhnout koleno, ale trefil jsem jen holeň. Kost praskla, současně vrzla podlaha kousek napravo, stačil jsem si krýt hlavu rukou, těžká bota sklouzla po předloktí a zasáhla mě do ramene. Tentokrát do druhého. Čekali na mě už dlouho a ve tmě se orientovali lépe než já. Zvedl jsem se a přímo z kolien vyrazil proti němu. Okamžitý protiútok nečekal, ztratil rovnováhu a přepadl na záda. Přilepil jsem se na něho, rukama zajel pod jeho límec a přiškrtil ho. Třetí klel a vstával. Můj soupeř se pokoušel rozbít zámek kolem svého hrdla a snažil se dostat nahoru. Pomohl jsem mu a překulil se, on byl náhle nahoře a já pod ním. Pro zkušeného rváče je tahle pozice často výhodnější. Přitvrdil jsem sevření a ještě víc přiškrtil tok krve jeho krkavicemi. Paliče zasvištěla vzduchem, můj soupeř sebou škulb a zvláčněl, na obličejí jsem ucítil teplou vlhkost krve. Jeho parťák ho ze zadu praštil do zátylku a zlomil mu spodinu lebeční. Zůstal jsem nehybně ležet. Třetímu to zřejmě stačilo, slyšel jsem, jak se s klením a sténáním blíží ke dveřím, otevírá je a kulhá pryč.

Setřásl jsem ze sebe mrtvolu a postavil se. Trochu jsem se motal, bolela mě obě ramena a nebyl jsem si jistý, jestli nemám zlo-

menou klíční kost. Kdyby to byli profesionálové, dopadl bych mnohem hůře. Teď mě však nejvíc zajímalo, u koho si třetí vyvedne odměnu. Kuš jsem nechal ležet v truhle. Pokud by ji u mě vojáci našli, pověsili by mě bez soudu a bylo by to přesně podle místních zákonů. Vzal jsem si jen meč, bandalír s vrhacími noži, cestovní plášť a vyběhl na ulici.

Belhal se velmi pomalu a nerozhlížel se. Sledoval jsem ho až do východní okrajové čtvrti vně městských hradeb. Tady domy nevyrostly podle pečlivě vypracovaných plánů architektů najaťých guvernérskou radou. Kdo si urval jaké místo, takové měl, o kráse a kvalitě domu rozhodoval jen um majitele. Začínalo svítat, a proto jsem se mohl kochat krásami okolí. Hospoda Černý kocour byla postavena z nepálených cihel, slaměná střecha přesahovala na všech stranách, aby při dešti chránila neomítnuté stěny před proudy vody; křivolaké uličky byly zpola zasypány hromadami smetí, které i v čistém ranním vzduchu páchlo. Chvilí jsem váhal, ale nakonec jsem za ním dovnitř nešel. Mohl mě poznat podle popisu, nebo to byl jeden z těch dvou, kteří mě sledovali už odpoledne. Vmáčkl jsem se do průchodu mezi dvěma chatrčemi postavenými stejným dílem z hlíny a stejným dílem z proutí a čekal. Byly dvě možnosti: buď chlap někoho vyhledá, nebo někdo vyhledá jeho. Určitě nedostal odměnu předem.

V poledne jsem měl takovou žízeň a hlad, že jsem téměř prohledával okolní odpadky, jestli v nich nenajdu něco k snědku, a pomalu jsem si začínal zvykat na hejna much, která si mě tvrdošijně vybírala jako ideální místo k odpočinku. Seděl jsem na zemi, schoulený a zabalený do pláště, meč jsem si položil podél stěny vedle ruky a nahnul na něj trochu prachu. Lidé mě považovali za žebráka a nevšímali si mě. Pro žebráka hořký úděl, pro mě štěstí. Věděl jsem, že pokud se vydá do vnitřního města za světla, nebudu ho moci sledovat, protože bych svou vizáží,

špinavý a zakrvácený, budil pozornost. Měl jsem štěstí, celý den se rekreoval v hospodě a pro nezaslouženou odměnu vyrazil až večer. Teprve teď jsem měl možnost vidět jeho tvář. Kulatý obličej s rozpláclym nosem a malýma očkama utopenýma pod mohutnými nadočnicovými oblouky. Vypadal stejně inteligentně jako obušek, který se mu houpal u pasu.

Ani tentokrát nebylo příliš těžké sledovat ho. Levou nohu, kterou jsem mu pošramotil, měl v primitivní dlaze, a kulhání si ulehčoval jednoduchou berlí. Držel jsem se u zdi, meč jsem schoval pod pláštěm a při chůzi jsem se hrbil, abych co nejvíc připomínal žebráka. Nedělalo mi to žádné potíže, téměř čtyřicet hodin jsem nejedl a můj žaludek právě začínal trávit sám sebe. Nakládačka, kterou mi ti tři nadělili, mi také formu ne zlepšila.

Neměl nejmenší podezření, že by mohl být sledován. Přivedl mě zpátky do vnitřního města, do Pásové čtvrti. V ní bydlí ti velmi zámožní, kteří sice ještě nejsou těmi nejzámožnějšími, ale už jim chybí jen krůček. Celou čtvrť tvoří tři hlavní rovnoběžné ulice obklopující trojici trhových náměstí. Ve městech států Obchodní ligy je tolik nejružnějších pláček s honosnými jmény proto, aby si každý druhý kupec mohl postavit dům na náměstí.

Chlapík zabušil na vrata ve vysoké zdi opatřené nahoře řadou ocelových hrotů. Po několika minutách čekání zabušil podruhé a potom ještě jednou, ale nezdálo se, že by ho dlouhé čekání příliš rozčilovalo. Nakonec byl vpuštěn dovnitř, ale nikoho jsem nezahlédl. Protože se začínalo stmívat a já se sotva držel na nohou, nechal jsem další pátrání na zítřek. Stačilo, že jsem zjistil, do kterého domu šel.

Cestou domů jsem se stavil v hospodě U tlustoča, vyhlášené svou kuchyní, a dal jsem si místní specialitu: hovězí maso nakrájené na nudličky máčené v ostrém nálevu. Jako přílohu podávali ještě teplý žitný chléb. Jednu porci jsem snědl ihned a dru-

hou jsem si se sebezapřením dal zabalit. Do hostince jsem se opět vrátil, až když už všichni spali. Není nad to ubytovat se ve slušném podniku. Z posledních sil jsem se vyškrábal až nahoru do nejvyššího patra, kde jsem měl pokoj, vstoupil jsem dovnitř a zaklel. Úplně jsem zapomněl na dva mrtvé, které jsem tu včera nechal. Hostinská buď dodržovala dohodu a do mého pokoje vůbec nevstupovala, nebo ji nedodržovala, ale moudře usoudila, že si tohle neobvyklé smetí uklidím sám. Kdybych nebyl tolik unavený, klel bych. Odložil jsem večeri na stůl, naložil si prvního chlapa na ramena a vynesl ho do vedlejší ulice. Nebylo to poprvé, kdy jsem se zbavoval těla v civilizovaném městě, ale každým rokem mi mrtvoly připadají těžší. Když jsem vynášel druhého, potkal jsem v jídelně hostinskou. V ruce držela čadící svíčku, oheň zdůrazňoval sněhobílou barvu noční košile, a ze všeho nejvíc připomínala třaslavou horu sulcu.

„Nezvaná návštěva,“ vysvětlil jsem, než stačila cokoliv říci, „už je doprovázím pryč.“

Několikrát polkla, až se jí po trojitě bradě přelévaly vlny. Dál jsem se o ni nestaral a vyšel ven do tmy. Naše vzájemná důvěra se zakládala na penězích. Platil jsem jí pětkrát víc než ostatní hosté.

Když jsem se konečně vrátil do pokoje, padl jsem na postel a usnul jako zabitý.